

Изјаве европских званичника поводом реакције званичног Београда на догађаје на северу Косова сведоче да је добијање кандидатуре за ЕУ под великим знаком питања, и сасвим је могуће да Србија добије још један врућ европски шамар. Односно, могуће је не само да не добије датум почетка преговора, што се и најављује, већ да ни од кандидатуре не буде ништа. Европска перспектива Србије је због непристајања на апсолутно све захтеве Запада све мање извесна, чак не толико због недостатка жеље код нашег вођства, већ и због тога што се сада већ јасно увиђа да се политика ЕУ према Србији све мање разликује од некадашње Аустро-Угарске и Немачке. Политика САД и водећих земаља ЕУ према Србији постала је толико брутална и цинична, да су мрвицу евроскептицизма недавно изразили чак и неки од највећих српских евроентузијаста попут Божидара Ћелића и Ненада Чанка.

Многи најављују катастрофу Србије уколико она не постане чланица ЕУ, а теза да „Европа нема алтернативу“ постала је толико излизана да је више не користи ни Борис Тадић. Међутим, у готово безизлазној ситуацији, последње обраћање јавности садашњег руског премијера, а вероватно будућег председника Владимира Путина указује да алтернатива ипак постоји – додуше још увек само на папиру, али, са вероватноћом да у наредним годинама она постане реалност. Путин је наиме у данашњем ауторском чланку у листу „Известија“ објавио план стварања Евроазијске уније, односно савеза држава постсовјетског простора, који би био створен на истим принципима као што је створена ЕУ.

Пројекат Евроазијске уније омогућио би Русији и осталим чланицама да постану равноправан политички и војни ривал Европској унији, Америци и Кини. Унија би најпре обухватила Русију, Белорусију, Украјину и Казахстан, а затим и већину осталих држава бившег СССР-а, док се помиње и могућност приступа Монголије, Сирије и Азербејџана. Идеја о овом савезу потекла је од руског академика проф. др Игорa Панарина, који се сматра оцем модерне руске дипломатије, а најпре би се створили царинска унија и јединствено тржиште, а затим заједничка валута и политички и војнобезбедносни савез. Према Панариновој идеји, Евроазијска унија би имала четири центра: Санкт Петербург, Алмати, Кијев - и Београд. Наиме, руски академик сматра да ће се због економске кризе садашњи облик Европске уније тешко одржати, као и да ће услед слабљења Америке

утицај НАТО значајно ослабити, што би отворило могућност учлањења европских држава попут Бугарске и Румуније, као и Србије, око 2020. године.

О идеји да Србија постане члан Евроазијске уније писале су прошле године и Вечерње новости. Жеља да Београд буде четврта престоница изгледала је тада потпуно нереална, пошто је апсолутни приоритет Србије био улазак у ЕУ. Само годину дана касније, ситуација се променила, а Београд се због одбијања да призна Косово и потпуно препусти север Албанцима нашао пред реалном могућношћу да још дуги низ година остане пред вратима Европе. Зато је сада најзад дошло време да се размисли о животу ван ЕУ, и о евентуалним алтернативама. Једанаест година је довољно времена да се уверимо докле нас је довела фанатична жеља за учлањењем у ЕУ и усклађивање политике и економије са европским „партнерима и пријатељима“. Зато се блиска сарадња, и евентуално чланство у будућој Евроазијској унији, намеће као неопходност. Чврст ослонац на овај савез омогућио би да Србија обезбеди свој економски развој и сачува оно што јој је остало од територијалног интегритета, а у том случају је и могућност да се питање Косова реши на по нас много повољнији начин много већа.

Предлог Евроазијске уније захтева озбиљно размишљање, мада је сигурно да садашња власт за то није у стању. Њихово време ипак полако истиче, али треба напоменути да је Србија у таквом геополитичком окружењу да не може да одједном и отворено окрене леђа Западу. У том тренутку бисмо опет постали отворени непријатељи, што по нас поново може имати катастрофалне последице, узимајући у обзир садашње понашање КФОР-а на Косову. Такође, при анализи евентуалног учлањења треба имати на уму и некадашњи Милошевићев „савез“ са Русијом и Белорусијом, од кога није било ништа.

Од идеје да Србија буде чланица Евроазијске уније до њеног могућег остварења ће свакако протећи више година, али је важно да ће, ако се Путинов план заиста оствари, и ако се за неколико година у евроазијском простору од Минска до Владивостока појави нови геополитички џин, усамљена Србија најзад добити реалну алтернативу.